den pågældende stillings funktioner, påberåbe sig en ret til den midlertidige stilling.

5. Tjenestens tarv og upartiskheden ved ansættelsen kan gøre en intern udvælgelsesprøve ønskelig til trods for mulighederne for at besætte en ledig stilling ved forfremmelse eller forflyttelse.

I sag 23/74

KÜSTER, BERTHOLD tjenestemand ved Europa-Parlamentet, bosat i Bertrange, 243, rue des Romains, repræsenteret af Victor Biel, advokat ved Cour Supérieure du Grand-Duché, 71, rue des Glacis, Luxembourg, og med valgt adresse på dennes kontor,

sagsøger,

mod

EUROPA-PARLAMENTET, Luxembourg, repræsenteret af sin generalsekretær, Hans Robert Nord, bistået af Alex Bonn, advokat i Luxembourg, og med valgt adresse på dennes kontor,

sagsøgt,

angående anerkendelse i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 7, stk. 2 af sagsøgerens status som en tjenestemand, der midlertidigt er pålagt at gøre tjeneste i lønklasse A 3, såvel som af det tilsvarende tillæg samt annullation af de udnævnelser, Europa-Parlamentet har foretaget som følge af den interne udvælgelsesprøve A/43,

afsiger

DOMSTOLEN (første afdeling)

sammensat af: afdelingsformanden J. Mertens de Wilmars, dommerne A. M. Donner (refererende) og A. O'Keeffe,

generaladvokat: G. Reischl
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb

Sagsøgeren, der er i lønklasse A 4, påbegyndte sin tjeneste ved Den høje Myndighed i april 1959. I maj 1961 blev han ansat i Europa-Parlamentets sprogtjeneste; han har siden januar 1963 været tilknyttet de parlamentariske udvalg, sidst miljø- og sundhedsudvalget under ledelse af Van Nuffel. Da Van Nuffel som følge af en intern reorganisering blev udnævnt til direktør og overflyttet til et andet generaldirektorat, blev stillingen som sekretær for miljø- og sundhedsudvalget ledig og varetaget af sagsøgeren fra den 1. september 1973.

Sagsøgeren henvendte sig i skrivelse af 26. november 1973 til generaldirektør Pasetti-Bombardella for at opnå en officiel afgørelse vedrørende den midlertidige stilling, hvori han faktisk gjorde tjeneste. Denne skrivelse blev ikke besvaret. Han gentog derefter i skrivelse af 13. februar 1974 til generalsekretæren for Europa-Parlamentet sin anmodning og udbad sig svar så hurtigt som muligt. Han fremhævede den omstændighed, at han faktisk havde gjort tjeneste i den pågældende stilling siden den 1. september 1973.

Den 22. februar indbragte han en klage for ansættelsesmyndigheden i henhold til artikel 90, stk. 2, hvori han anmodede om det i artikel 7, stk. 2 i vedtægten nævnte midlertidige tillæg.

Generalsekretæren bemærkede i sit svar på skrivelsen af 13. februar i en skrivelse af 4. marts 1974, at der ikke var blevet stillet noget forslag om en midlertidig udnævnelse, da stillingen skulle besættes kort efter som følge af udvælgelsesprøve A/43.

I mellemtiden var fem kontorchefstillinger i generaldirektoratet for interparlamentariske delegationer og udvalg erklæret ledige ved meddelelse om ledig stilling nr. 875 af 26. september 1973. Det blev i meddelelsen nærmere angivet, at stillingerne skulle besættes efter den i artikel 29, stk. 1 litra a) nævnte fremgangsmåde. Den 28. september 1973 indgav sagsøgeren en korrekt ansøgning. Sagsøgeren anmodede ved skrivelse af 5. oktober 1973 formanden for Europa-Parlamentet, Berkhouwer, om at påse, at alle muligheder i henhold til artikel 29, stk, 1, litra a) blev undersøgt. Denne skrivelse blev ikke besvaret.

Den 23. november 1973 blev meddelelsen om intern undvælgelsesprøve A/43 bekendtgjort. I tilslutning til denne nye procedure anmodede sagsøgeren i brev af 26. november 1973 generalsekretæren om at måtte blive underrettet om resultaterne af den i artikel 29, stk. 1, litra a) nævnte undersøgelse. Han ønskede også at vide, hvorfor denne undersøgelse i påkommende tilfælde ikke gav noget resultat. En kopi af dette brev blev tilsendt formanden for Europa-Parlamentet.

Sagsøgeren blev ved identiske skrivelser af 20. december 1973 fra formanden og generalsekretæren underrettet om, at det havde vist sig tilrådeligt at finde et bredere udvælgelsesgrundlag for besættelsen af de ledige stillinger. Sagsøgeren indgav ved skrivelse af 30. november 1973 sin ansøgning om deltagelse i udvælgelsesprøve A/43.

Efter udvælgelsesprøven udnævnte formanden ved afgørelse af 14. februar 1974

fem andre kandidater til de ledige stillinger.

Sagsøgeren anmodede ved sin klage af 7. marts 1974 om, at disse beslutninger måtte blive annulleret og han selv udnævnt til en af de ledige kontorchefstillinger.

Formanden meddelte i et brev af 14. marts 1974, at han på grund af klagens vage indhold ikke så sig i stand til at efterkomme sagsøgerens anmodning.

Sagsøgeren har anlagt nærværende sag for Domstolen ved stævning af 19. marts 1974, registreret på justitskontoret samme dato.

Skriftvekslingen er forløbet forskriftsmæssigt.

Domstolen (første afdeling) har på grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten besluttet: a) at opfordre sagsøgte til at gøre rede for grundene til, at de pågældende stillinger ikke blev besat ved forfremmelse, b) at opfordre sagsøgte til at fremlægge den bedømmelsesoversigt, som var vedlagt rapporten fra udvælgelseskomiteen til udvælgelsesprøve A/43.

Domstolen besluttede efter at have modtaget svar på disse spørgsmål ved kendelse af 20. november 1974 at afhøre formanden for nævnte prøves udvælgelseskomité, Opitz, som vidne vedrørende de af udvælgelseskomitéen anvendte kriterier.

II — Påstande

Sagsøgeren nedlægger følgende påstande:

A — 1. Det statueres, at det er med urette, at Europa-Parlamentets administration ikke har bekræftet, at sagsøgeren faktisk midlertidigt har gjort tjeneste i den ledige stilling ved miljø- og sundhedsudvalget;

2. Europa-Parlamentet dømmes til at betale sagsøgeren det i artikel 7, stk. 2 i tjenestemandsvedtægten nævnte tillæg;

B — 1. Det statueres, at udskrivningen af intern udvælgelsesprøve A/43 var ulovlig, hvorfor denne udvælgelsesprøve erklæres ugyldig med alt, hvad heraf følger;

2. subsidiært: det udtales, at Europa-Parlamentet skal fremlægge listerne over egnede ansøgere såvel som ethvert dokument, der har tjent som grundlag for udarbejdelsen af den omtalte liste, herunder de sidste årlige udtalelser vedrørende de forfremmede ansøgere;
de fem udnævnelser som følge af udvælgelsesprøve A/43 annulleres, fordi de strider mod artiklerne 7, 29 og 45 i vedtægten og derfor er ulovlige;

C — modparten pålægges sagsomkostningerne og de øvrige udgifter i forbindelse med retssagen.

Sagsøgte nedlægger følgende påstande:

A — Retten bør lægge til grund, at sagsøgte er enig i, at den af udvælgelseskomiteen til intern udvælgelsesprøve A/43 udfærdigede liste over egnede ansøgere såvel som nævnte udvælgelseskomité's begrundende rapport bortset fra de karakterer, som er opnået af andre ansøgere end Küster, skal fremlægges i retten; sagsøgerens anmodning om fremlæggelse af andre dokumenter tages ikke til følge;

B — sagen afvises fra realitetsbehandling, eller sagsøgte frifindes under henvisning til, at søgsmålet savner fornødent grundlag;

C — der træffes afgørelse om sagsomkostningerne i henhold til de gældende bestemmelser.

III — Parternes søgmålsgrunde, indsigelser og øvrige anbringender

1. Vedrørende den første påstand

Sagsøgeren anfører, at betydningen af vedtægtens artikel 7, stk. 2, første pkt., ifølge

hvis ordlyd »tjenestemanden har pligt til midlertidigt at gøre tjeneste i en [højere] stilling . . .«, ikke er klar. Artikel 25, stk. 3 i vedtægten, som udtømmende opregner afgørelserne angående ansættelse, fastansættelse, forfremmelse, forflyttelse, fastlæggelse af den tjenesteretlige stilling og fratræden, indeholder ingen henvisning til en afgørelse om den i artikel 7, stk. 2 nævnte midlertidige tjeneste. Dette viser, at den midlertidige tjeneste, trods sidstnævnte bestemmelses tvetydige ordlyd, er en faktisk situation, som ikke behøver at konkretiseres ved en formel ad hoc-afgørelse. Sagsøgeren så sig i det foreliggende tilfælde faktisk pålagt udførelsen af opgaver, som var betroet hans nærmeste foresatte; han var blevet ansvarlig for sekretariatet for miljø- og sundhedsudvalget efter sin tidligere chefs forfremmelse. Følgelig havde en formel ad hoc-afgørelse ikke på daværende tidspunkt været nødvendig. Den således opståede situation var åbenbar for alle berørte tjenestemænd. Det fulgte heraf, at sagsøgeren havde ret til det i artikel 7, stk. 2, andet pkt. nævnte tillæg fra det tidspunkt, hvor han faktisk bestred den midlertidige stilling som sekretær for det ovennævnte udvalg.

Sagsøgte finder, at det første led i klagen skal afvises fra realitetsbehandling. Det må betænkes, at sagsøgeren ved sin skrivelse af 26. november 1973 indgav en begæring ifølge artikel 90, stk. 1 i vedtægten om, at der måtte blive truffet afgørelse om at betro ham den midlertidige stilling som sekretær for miljø- og sundhedsudvalget, og at generalsekretærens svar af 4. marts 1974 blev givet inden for det fastsatte tidsrum på fire måneder. Küster kunne alene indgive klage ifølge vedtægtens artikel 90, stk. 2. Den klage, som han faktisk indgav allerede den 22. februar over undladelsen af at betale ham det i artikel 7, stk. 2 nævnte tillæg, angår ikke den ønskede afgørelse og er i øvrigt for tidlig, da den er fremkommet inden den faktisk trufne afgørelse. Herefter kan klagen ikke antages til realitetsbehandling. Følgelig skal sagen for Domstolen afvises fra realitetsbehandling, da der ikke forinden har foreligget en klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2. Hvis man godtog sagsøgerens argumenter, ifølge hvilke den midlertidige tjeneste udgør en faktisk situation, således at han har ret til tillægget uden nogen formel afgørelse fra administrationen, er klagen af 22. februar det første nødvendige procedureskridt for at sikre et retsligt søgsmåls antagelse til realitetsbehandling. Selv i denne situation skal sagen afvises fra realitetsbehandling, da klagen af 22. februar skulle have været genstand for en udtrykkelig eller stiltiende afgørelse om forkastelse. Man kan ikke anse generalsekretærens skrivelse af 4. marts 1974 for en sådan afgørelse, da den henviste til Küsters ansøgninger af 26. november 1973 og 13. februar 1974. Følgelig er klagen også i denne henseende indgivet for tidligt og må følgelig afvises fra realitetsbehandling.

Angående realiteten bemærker sagsøgte, at det følger af ordlyden af artikel 7, stk. 2, første pkt., at de midlertidige udnævnelser skal følge af en formel retsakt, udstedt af ansættelsesmyndigheden, en fortolkning, som er fastslået af Domstolen i dens dom af 16. marts 1971 i sag nr. 48/70, Bernardi mod Europa-Parlamentet, Recueil s. 175. Herefter kan udbetalingen af tillægget alene ske på grundlag af en ad hoc-retsakt. Administrationen har på dette område et vist skøn, som ikke kan undergives en domstolsprøvelse i henhold til artikel 91, stk. 1 i vedtægten. Følgelig har den lovligt kunnet lade den omhandlede stilling være ubesat, mens den afventede resultaterne af den interne udvælgelsesprøve A/43.

Sagsøgeren benægter, at hans skrivelser af 26. november 1973 til Pasetti-Bombardella og 13. februar 1974 til generalsekretæren har været ansøgninger ifølge artikel 90, stk. 1 i vedtægten. Disse to skrivelser udgør alene en brevveksling med administrationen, da den eneste kompetente myndighed angående midlertidige stillinger i kategori A er Europa-Parlamentets formand. Da der ikke er foreskrevet nogen tidsfrist for korrespondance

med administrationen, kan sagsøgerens klage af 22. februar herefter antages til realitetsbehandling. Sagsanlægget ved Domstolen inden udløbet af den frist, inden for hvilken udnævnelsesmyndigheden skulle træffe afgørelse, er berettiget ved den omstændighed, at Küster den 25. marts 1974 havde indgivet begæring om foreløbige forholdsregler. Da denne begæring var blevet imødekommet af formanden for Domstolens 1. afdeling ved kendelse af 28. marts 1974, kunne artikel 91, stk. 4 i vedtægten anvendes. Herefter: »... udsættes hovedsagen for Domstolen, indtil der foreligger en udtrykkelig eller stiltiende afvisning af klagen«. Da svarfristen for klagen af 22. februar udløb den 23. juni 1974, kunne der ikke være tvivl om, at søgsmålet kunne antages til realitetsbehandling, for så vidt angår den midlertidige stilling.

Sagsøgeren anfører, at han af sin nærmeste foresatte, som lige var blevet forfremmet, fik til opgave som kontorchef at lede sekretariatet for miljø- og sundhedsudvalget. Herefter udøvede han denne funktion i otte en halv måned til den 20. maj 1974. Det fremgår heraf, at administrationen havde anvendt artikel 7, stk. 2. Det er åbenbart, at sagsøgte burde påtage sig de økonomiske forpligtelser, som fulgte af denne faktiske midlertidige stilling. Fra det tidspunkt, hvor sagsøgeren af sin foresatte fik pålagt at udøve de højere funktioner som kontorchef, havde han krav på tillægget. I denne henseende har Parlamentet ikke længere nogen skønsbeføjelse.

Sagsøgte replicerer, at den retlige betydning af skrivelserne fra Küster af 26. november 1973 og 13. februar 1974 ikke skal udledes af, hvilken myndighed, de var stilet til, men af deres indhold. Det står fast, at Küster i disse breve anmodede om midlertidigt at måtte gøre tjeneste i henhold til artikel 7, stk. 2 i vedtægten, hvorfor der tales om en begæring efter vedtægtens artikel 90, stk. 1. Hvem der er adressat, har ringe betydning, da det i artikel 90, stk. 3 bestemmes, at de i stk. 1 nævnte klager skal følge tjenestevejen. Det fremgår i øvrigt af ordlyden af klagen af 22. Februar 1974, at sagsøgeren selv betragtede de ovennævnte skrivelser som ansøgninger ifølge artikel 90, stk. 1.

Selv om man antog, at korrespondancen af 26. november 1973 og 13. februar 1974 ikke var ansøgninger ifølge artikel 90, stk. 1, skulle klagen alligevel afvises fra realitetsbehandling. Klagen skal i henhold til ordlyden af artikel 90, stk. 2 i vedtægten rettes mod en akt, der indeholder et klagepunkt; det gælder såvel, når ansættelsesmyndigheden har truffet en afgørelse, som når den har undladt at træffe en i vedtægten foreskrevet foranstaltning. Det er det andet tilfælde, sagsøgeren har haft for øje. Hvis der ikke havde foreligget nogen ansøgning, kunne han følgelig ikke have klaget over ansættelsesmyndighedens retsstridige undladelse af at anerkende den midlertidige stilling. Hvad angår undladelsen af at udbetale tillægget, kan en afvisning af klagen ikke forhindres under henvisning til begæringen om foreløbige forholdsregler af 25. marts 1974 og artikel 91, stk. 4 i vedtægten. Nævnte begæring angår alene sagens andet klagepunkt, dvs. punktet angående annullation af de fem udnævnelser. Følgelig kan en henvisning til begæringen om foreløbige forholdsregler ikke råde bod på det forhold, at klagen over den midlertidige stilling var for tidligt indgivet.

Vedrørende realiteten bemærker sagsøgte videre, at det fremgår af skrivelserne af 26. november 1973 og 13. februar 1974 og af klagen af 22. februar 1974, at sagsøgeren selv fandt, at hans stilling først ville være reguleret, når han havde fået en formel ad hoc-afgørelse fra administrationen. Denne indstilling svarer nøjagtigt til Domstolens praksis vedrørende artikel 7, stk. 2.

Eftersom tillægget blot er en følge af den midlertidige udnævnelse, er det betinget af den i artikel 7, stk. 2, 1. pkt. nævnte afgørelse. Det er fra datoen for denne forvaltningsakts udstedelse, at man beregner den fjerde måned, fra hvis begyndelse tillægget forfalder.

2. Vedrørende udnævnelserne

Ifølge *sagsøgeren* må der først og fremmest foretages en undersøgelse af lovligheden af selve grundlaget for den interne udvælgelsesprøve A/43, som fulgte efter stillingsopslag nr. 875. Ansættelsesmyndigheden har ved nævnte stillingsopslag afgivet løfte om først og fremmest at besætte de ledige stillinger ved forfremmelse eller forflyttelse. Sagsøgeren, der opfyldte alle betingelser for at blive udnævnt til en af de ledige stillinger, havde interesse i, at administrationen fulgte den i artikel 29, stk. 1, litra a) i vedtægten nævnte fremgangsmåde. Det følger af Domstolens praksis (dom af 4. marts 1964 i sag nr. 15/63, Lasalle mod Europa-Parlamentet, Recueil s. 63), at denne fremgangsmåde skulle følges, indtil administrationen havde udtømt alle mulighederne. I det foreliggende tilfælde er der intet, der tyder på, at administrationen har foretaget en tilbundsgående undersøgelse af mulighederne ved forfremmelse. Yderligere indeholder den afgørelse, hvorved administrationen åbnede intern udvælgelsesprøve A/43, ingen oplysning, der kan begrunde, at man forlader den metode, som oprindeligt var forudset ved stillingsopslag nr. 875. Dette er grunden til, at gennemførelsen af intern udvælgelsesprøve A/43 er ulovlig og bør annulleres såvel som de fem indklagede udnævnelser. Subsidiært fastholder sagsøgeren, at den interne udvælgelsesprøve er afholdt ulovligt. Han udtrykker sine tvivl om de af prøvens udvælgelseskomité anvendte kriterier, som ikke har nogen forbindelse med tjenestens tarv. De er i så henseende i strid med artikel 7, stk. 1 i vedtægten. Man har i øvrigt ikke fulgt de i vedtægtens artikel 45 nævnte ufravigelige forskrifter, hvori der opstilles krav om sammenligning af bedømmelsesrapporterne. Dette er grunden til, at sagsøgeren nedlægger påstand om, at modparten skal fremlægge alle de aktstykker, der ligger til grund for listen over egnede ansøgere til de ledige stillinger, herunder også selve listen og i påkommende tilfælde de sidste årlige udtalelser om de forfremmede ansøgere.

Sagsøgte rejser det spørgsmål, om den klage, der indleder tvistens administrative fase, ikke allerede bør indeholde en summarisk oversigt over de grunde, hvorpå søgsmålet støttes. Sagsøgte henleder i denne henseende opmærksomheden på den omstændighed, at Parlamentet efter at have konstateret, at klagen af 7. marts 1974 ikke indeholdt nogen søgsmålsgrund, i sin (administrative) afgørelse af 14. marts havde opfordret Küster til at begrunde sin klage mere udførligt. Denne anførte faktisk sin begrundelse i skrivelse af 18. marts 1974, idet han samtidig udtalte, at det forhold, at udvælgelseskomiteens arbejde var fortroligt, besværliggjorde denne opgave for ham. Den administrative fase blev på grund af fremkomsten af dette supplerende indlæg ikke afsluttet, hvilket udtrykkeligt blev udtalt i afgørelsen af 14. marts 1974. Sagsøgeren skulle følgelig have afventet den kompetente myndigheds endelige afgørelse, inden han forelagde sagen for Domstolen.

Sagsøgte anfører, at vedtægtens artikel 29 blev overholdt, da man i første omgang i henhold til nævnte artikels stk. 1, litra a) undersøgte mulighederne for forfremmelse og forflyttelse. Stillingsopslag nr. 875 havde klart angivet, at formanden for Europa-Parlamentet først ønskede at besætte de ledige stillinger ved forfremmelse eller forflyttelse. Først da det viste sig, at denne første fase i fremgangsmåden ikke kunne give tilfredsstillende resultater, påbegyndte ansættelsesmyndigheden anden fase, som hjemlet i artikel 29, stk. 1, litra b), ved at opslå meddelelsen af 23. november 1973 om intern udvælgelsesprøve A/43. Sagsøgeren kan følgelig ikke foregive, at ansættelsesmyndigheden iværksatte anden fase af artikel 29's fremgangsmåde uden at have gennemgået den første. Küsters påstande herom modsiges af brevvekslingen af 5. oktober 1973, 23. november 1973 og 20. december 1973 mellem ham og formanden.

Der kan i øvrigt ikke afkræves administrationen beviser vedrørende den under-

søgelse, som den skal foretage under den første fase af den i artikel 29, stk. 1 nævnte fremgangsmåde. Den pågældende undersøgelse er en del af den skønsbeføjelse, administrationen har angående de muligheder, som den har under fremgangsmådens første fase.

Sagsøgte er villig til at fremlægge den af udvælgelseskomiteen ved afslutningen af dens arbejde udfærdigede liste over egnede ansøgere, såvel som den i artikel 5, sidste stk. i bilag III til vedtægten nævnte begrundede rapport samt de karakterer, Küster opnåede ved udvælgelsesprøven. Imidlertid ser sagsøgte sig hverken i stand til at afsløre de af de øvrige ansøgere opnåede karakterer eller deres begrundede rapporter. Det understreges, at Küster ikke har været opført på den i vedtægtens artikel 30 nævnte liste over egnede ansøgere. Følgelig har ansættelsesmyndigheden ikke kunnet fremme hans ansøgning.

Det bør antages, at kritikken af de af udvælgelseskomiteen opstillede kriterier ikke kan efterprøves. I henhold til artikel 5 i bilag III til vedtægten skal udvælgelseskomiteen fastlægge bedømmelseskriterierne for ansøgernes kvalifikationsbeviser under hensyn til specifikationerne i meddelelsen om udvælgelsesprøven. Den har under udførelsen af denne opgave en suveræn skønsbeføjelse. I øvrigt er de fastlagte kriterier og deres bedømmelse i overensstemmelse med meddelelsen om udvælgelsesprøven og frembyder ingen uregelmæssighed, som kan rejse tvivl om den fulgte fremgangsmådes lovlighed.

Sagsøgeren bemærker, at skrivelsen af 14. marts fra formanden for Europa-Parlamentet er et svar på hans klage af 23. februar. Det fremgår klart af stævningen af 19. marts 1974, at han har anset skrivelsen af 14. marts 1974 for et svar, der gjorde det ud for et afslag på hans klage. Sagsøgerens skrivelse af 18. marts, som indeholdt nogle supplerende oplysninger til begrundelse af klagen, er ligeledes klar i den henseende. Sagsøgtes påstand om, at allerede klagen summarisk bør indeholde grundene til søgsmålet for retten, har ingen hjemmel i vedtægten. I øvrigt var det, da sagsøgeren ikke havde adgang til de omtvistede dokumenter, umuligt for ham at formulere dem under tvistens administrative fase.

Sagsøgeren gør vedrørende realiteten endnu en gang gældende, at overgangen fra første til anden fase af den i vedtægtens artikel 29 fastsatte fremgangsmåde skal ske ved en formel akt, som indeholder begrundelsen for, at det ikke har været muligt at besætte de ledige stillinger ved forfremmelse eller forflyttelse. I det foreliggende tilfælde er tilflugten til den interne udvælgelsesprøve et udslag af magtfordrejning. Hvad dette angår gentages de grunde, som ifølge sagsøgeren burde have ført til hans forfremmelse til stillingen som kontorchef:

1. sagsøgerens store praktiske erfaring fra miljø- og sundhedsudvalget;
2. hans dygtighed i den pågældende tjeneste, som var særdeles påskønnet af hans nærmeste foresatte;
3. hans udmærkede bedømmelsesrapporter;
4. den omstændighed, at lederen af Europa-Parlamentets administration, generaldirektør Pasetti-Bombardella havde indstillet ham til forfremmelse;
5. den omstændighed, at han faktisk har beklædt en stilling i lønklasse A 3 i otte en halv måned.

Gennemførelsen af intern udvælgelsesprøve A/43 er i en mere generel forstand behæftet med uregelmæssigheder, navnlig strider den mod artikel 45 i vedtægten, hvori det bestemmes, at tjenestemændene for at kunne forfremmes skal have en minimumsanciennitet i deres lønklasse. Vedrørende dette punkt hævder sagsøgeren, at modparten forlods har villet udvælge visse ansøgere blandt de midlertidigt ansatte tjenestemænd, som var tilknyttet Europa-Parlamentets politiske sekretariater.

Sagsøgeren gendriver sagsøgtes argumentation, hvorefter udvælgelseskomiteen har

en suveræn skønsbeføjelse. Udvælgelseskomiteen er tværtimod bundet af veldefinerede retsregler, som nøje skal overholdes. Modpartens påstand munder ud i, at udvælgelseskomiteens arbejde er unddraget enhver domstolskontrol. I virkeligheden har Domstolen nødvendigvis en kontrollerende beføjelse, som ikke er begrænset af, at udvælgelseskomiteens overvejelser er fortrolige.

Efter at have understreget, at han insisterer på, at sagsøgte fremlægger alle de krævede aktstykker, giver sagsøgeren sig til at undersøge de fremlagte sagsakter. Han fremsætter følgende bemærkninger i den orden, hvori udvælgelseskomiteen har opstillet de forskellige kriterier:

Kriterium nr. 1: Tjenesteanciennitet i kategori A eller LA uden hensyn til rang. *Bedømmelse:* 1 point for hvert fulde år med et maksimum på 10 points.

Dette kriterium stiller alle tjenestemænd, herunder sagsøgeren, med mere end 10 års anciennitet i kategori A ringere.

Kriterium nr. 2: Erhvervet anciennitet i stillingsgruppen umiddelbart under den, som svarer til de stillinger, der skal besættes, dvs. stillingsgruppe A 4/5 og LA 4/5. *Bedømmelse:* 1 point for hvert fulde år med et maksimum på 10 points.

Her gælder samme bemærkning som vedrørende kriterium nr. 1.

Kriterium nr. 3: Alder. *Bedømmelse:* 1 point fra det fyldte 30. år, 2 points fra det fyldte 35. år op til 5 points efter 50 år.

Dette kriterium, som intet har at gøre med fortjenesterne, bør ændres. Da de optagne ansøgeres gennemsnitlige alder er på omkring 35 år, kan dette kriterium være til gunst for en bestemt ansøger.

Kriterium nr. 4: Optagelse på en liste over egnede ansøgere til en stilling i lønklasse A 3 som følge af en forudgående udvælgelsesprøve på grundlag af prøver. *Bedømmelse:* 3 points.

Selv om dette kriterium ikke er overbevisende — det kunne være opstillet for at favorisere visse forudvalgte ansøgere — kan det ikke a priori udsættes for kritik.

Kriterium nr. 5: Universitetseksamen og -diplomer. *Bedømmelse:* 0-10 points.

Sagsøgeren, som har et universitetsdiplom, rejser det spørgsmål, hvorfor udvælgelseskomiteen kun har givet ham 4 points. Han finder, at han har været udsat for forskelsbehandling i forhold til de i stillingsopslag A/43 nævnte kriterier. Man må i øvrigt rejse det spørgsmål, hvorfor udvælgelseskomiteen ikke har nævnt tilsvarende praktiske erfaringer.

Kriterium nr. 6: Studier, som især har relation til de ledige stillingers særlige krav. Bedømmelse: 0-10 points.

Man kan vedrørende dette punkt rejse spørgsmål om, hvilke særlige studier der kan være tale om i det foreliggende tilfælde. Da udvælgelsesprøven vedrørte 5 forskellige stillinger, er en ensartet anvendelse på sammenligneligt grundlag umulig.

Kriterium nr. 7: Generel og faglig bedømmelse inden for Fællesskabets institutioner *Bedømmelse:* 0-10 points.

Sagsøgeren har til trods for sine udmærkede bedømmelsesrapporter kun opnået 7,5 points, mens to ansøgere, for hvilke der ikke fandtes nogen bedømmelsesrapport, har fået 7 points »af billighedsgrunde«. På den anden side har andre ansøgere uden bedømmelsesrapport ikke fået points. Den slags vurderinger kan ikke tages alvorligt.

Kriterium nr. 8: Tidligere erfaring eller virksomhed, som kan sidestilles med eller udgør en forberedelse til de

funktioner, der svarer til de ledige stillinger. *Bedømmelse:* 0-10 points.

Måden, hvorpå dette kriterium er anvendt, giver det bedste bevis for, at der foreligger magtfordrejning. Küster har ifølge de af modparten fremlagte aktstykker ikke fået points for dette kriterium, selv om han kunne rose sig af ti års praktiske erfaringer i forskellige stillinger inden for tysk industri. I øvrigt forvansker dette kriterium nødvendigvis udvælgelsesprøvens resultater, thi når det anvendes, finder de ansøgere, der blev ansat ved Fællesskabernes institutioner enten umiddelbart eller kort tid efter studierne, sig nødvendigvis stillet ugunstigt i forhold til dem, der for nylig er ansat ved institutionerne. Sagsøgeren rejser spørgsmålet om, på hvilket grundlag udvælgelseskomiteen kan bedømme denne tidligere virksomhed. Han slutter, at dette kriterium er specielt opstillet for at udelukke de ansøgere, som har lang tids praktiske erfaringer ved institutionerne.

Kriterium nr. 9: Evne til at lede et højt uddannet personale. *Bedømmelse:* 0-10 points.

Sagsøgeren, der opnåede 4 points, bemærker, at denne karakter er i strid med hans bedømmelsesrapport.

Kriterium nr. 10: Evner med hensyn til organisation og metode. *Bedømmelse:* 0-10 points.

Der fremføres samme bemærkning til kriterium nr. 10 som til det foregående kriterium.

Kriterium nr. 11: Bevis for sprogkundskaber. *Bedømmelse:* 0-10 points.

Kriterium nr. 12: Bevis for et særdeles indgående kendskab til De europæiske Fællesskabers og deres institutioners, navnlig Parlamentets, struktur og funktioner såvel som til traktaterne og den fællesskabsretlige lovgivning. *Bedømmelse:* 0-10 points.

Anvendelsen af dette kriterium passer til en egentlig udvælgelsesprøve, og den er herefter i strid med meddelelsen om udvælgelsesprøve A/43, hvori der kun nævnes en intern udvælgelsesprøve på grundlag af kvalifikationsbeviser. Det er almindeligt, at udvælgelseskomiteen har en personlig samtale med ansøgeren, men det er ulovligt at gøre denne samtale til en prøve på kundskaber, som bedømmes med 0-10 points for begge kriterier.

Sagsøgeren når til det resultat, at han kunne have opnået i hvert fald mellem 12 og 15 points mere, hvormed han sandsynligvis ville være blevet forfremmet. Det er beklageligt, at udvælgelseskomiteen ikke har taget det mest logiske kriterium i betragtning i det foreliggende tilfælde: den praktiske erfaring, som er opnået i den ledige stilling. Man må heraf slutte, at der ved udvælgelsen af ansøgerne er udøvet magtfordrejning, som gør udvælgelseskomiteens arbejde ugyldigt.

Til slut påstår sagsøgeren, at udvælgelseskomiteen ikke er udnævnt af den kompetente myndighed. Ifølge artikel 30 i vedtægten udpeges udvælgelseskomiteen af ansættelsesmyndigheden. Det fremgår af afgørelse af 12. december 1962 fra Parlamentets bureau, at det forbeholdes formanden for Parlamentet at anvende beføjelserne i vedtægtens artikel 30 på tjenestmænd af kategori A. Udvælgelseskomiteen er ifølge sin rapport udnævnt af Parlamentets generalsekretær, altså i strid med beslutningen af 12. december 1962 og følgelig med artikel 30 i vedtægten. Da udvælgelseskomiteen er udpeget af en inkompetent myndighed, må den anses for ugyldig. Resultaterne af udvælgelseskomiteens arbejde er værdiløse.

Sagsøgte gentager sine indlæg vedrørende det forhold, at klagens andet punkt ikke kan antages til realitetsbehandling. Vedrørende realiteten erklærer sagsøgte ikke at kunne fremlægge de aktstykker, sagsøgeren har begæret fremlagt. Hvad angår den påståede manglende overholdelse af bestemmelserne i artikel 29, stk. 1, litra a)

i vedtægten fremhæves det, at der ved denne bestemmelse alene pålægges administrationen pligt til at undersøge mulighederne for forfremmelse og forflyttelse, uden at det foreskrives, at der skal udfærdiges noget dokument herom.

Hvad angår den detaljerede gennemgang af de enkelte bedømmelseselementer i udvælgelseskomiteens rapport, som sagsøgeren foretog i sin replik, bemærker sagsøgte, at Domstolen hverken kan anmodes om at omarbejde en udvælgelseskomités rapporter eller om at erstatte udvælgelseskomiteens bedømmelse med sin egen. Domstolens kompetence er begrænset til at efterprøve lovligheden af den ved en udvælgelsesprøve fulgte fremgangsmåde. Det bestrides, at udvælgelseskomiteen har foretaget mundtlige prøver i en udvælgelsesprøve på grundlag af kvalifikationsbeviser. Den har hørt ansøgerne i den hensigt at efterprøve de af disse fremlagte kvalifikationsbeviser. En sådan undersøgelse var fuldt ud tilladt og kunne ikke give udvælgelsesprøven karakter af en prøve på grundlag af prøver.

Udvælgelseskomiteens udpegning ved Parlamentets generalsekretær er lovlig, hvilket fremgår af den af Europa-Parlamentets bureau i mødet den 7.-8. oktober 1971 trufne afgørelse om de forskellige ansættelsesmyndigheder.

IV — De mundtlige forhandlinger

Vidnet blev afhørt, og de mundtlige forhandlinger fandt sted i retsmødet den 23. januar 1975 i fortsættelse af den ovenfor gengivne retsmøderapport.

Sagsøgeren var repræsenteret af advokat Victor Biel og Europa-Parlamentet af advokat Alex Bonn.

Generaladvokaten har fremsat sit forslag til afgørelse i retsmødet den 19. februar 1975.

Præmisser

1 Søgsmålet angår annullation af de afgørelser, hvorved ansættelsesmyndigheden har afslået at lade sagsøgeren beklæde en midlertidig stilling fra den 1. september 1973 i henhold til artikel 7, stk. 2 i tjenestemandsvedtægten, at udbetale ham det i samme artikel hjemlede tillæg fra den 1. december 1973 samt at annullere de udnævnelser, Parlamentet har foretaget som en følge af stillingsopslag nr. 875, der senere blev erstattet af intern udvælgelsesprøve A/43.

Vedrørende sagens antagelse til realitetsbehandling

2 Sagsøgte påstår sagen afvist fra realitetsbehandling vedrørende de to første punkter, da disse ikke forud har været genstand for den i tjenestemandsvedtægtens artikler 90 og 91 krævede klage.

3 Sagsøgeren indgav ved skrivelse af 26. november 1973 sin ansøgning til ansættelsesmyndigheden om at blive udnævnt til at gøre midlertidig tjeneste som kontorchef og sekretær ved et af Europa-Parlamentets udvalg;

4 denne ansøgning blev afslået ved afgørelse af 4. marts 1974, hvilket ligeledes, stiltiende men klart, medførte et afslag på at yde ham det i artikel 7, stk. 2 i vedtægten hjemlede midlertidige tillæg;

5 som følge af dette afslag anlagde sagsøgeren nærværende sag sammen med en begæring om foreløbige forholdsregler i den hensigt at få udsat enhver foranstaltning til besættelse af ovennævnte ledige stilling;

6 selv om sagsøgeren ikke lod en ny klage gå forud for søgsmålet, havde han allerede den 22. februar 1974 suppleret sin tidligere ansøgning med en klage over, at der ikke var truffet en foranstaltning om midlertidig indsættelse af ham i stillingen som sekretær;

7 i betragtning af nævnte omstændighed har sagsøgeren med rette antaget, at skrivelsen af 4. marts 1974 forkastede begge klagepunkter;

8 under alle omstændigheder har det forhold, at han vedlagde sit annullationssøgsmål om begæring om foreløbige forholdsregler, medført, at dette kan antages til realitetsbehandling i medfør af artikel 91, stk. 4 i vedtægten, uden at det er nødvendigt at afvente en afgørelse vedrørende den nævnte klage;

9 selv om det er korrekt, at domstolsbehandlingen ikke blev udsat som fastsat for tilfælde af søgsmål, der behandles efter den i artikel 91, stk. 4 nævnte særlige procedure, kan dette forhold, som ligger efter sagsanlægget, ikke medføre, at søgsmålet skal afvises fra realitetsbehandling.

10 Ifølge sagsøgte bør søgsmålet også afvises fra realitetsbehandling for så vidt angår det tredje klagepunkt, fordi sagsøgeren i sin klage af 7. marts 1974 over de anfægtede udnævnelser ikke gjorde de annullationsgrunde gældende, på hvilke han senere støttede sit søgsmål.

11 Selv om den i vedtægtens artikler 90 og 91 hjemlede ansøgning eller klage skal angive klagens genstand og grunde tilstrækkeligt detaljeret til, at vedkom-

mende myndighed kan træffe afgørelse herudfra, er det ikke allerede på dette udenretslige stade nødvendigt at angive de eventuelle søgsmålsgrunde;

12 klagen af 7. marts 1974, som i øvrigt henviser til tidligere brevveksling opfyldte de nævnte krav;

13 sagen kan følgelig antages til realitetsbehandling.

Vedrørende den midlertidige tjeneste

14 Sagsøgeren anfører, at indsættelsen i den midlertidige tjeneste ifølge artikel 7, stk. 2 i tjenestemandsvedtægten sker automatisk i det tilfælde, hvor en tjenestemand, fordi hans forestatte er blevet forfremmet til en anden stilling, har fået til opgave at erstatte ham;

15 ifølge artikel 7, stk. 2 har tjenestemanden pligt til midlertidigt at gøre tjeneste i en højere stilling end sin egen inden for samme kategori [1];

16 da anvendelsen af denne bestemmelse medfører, at tjenestemanden får ret til bestemte ydelser fra administrationen, må der hertil kræves en udtrykkelig afgørelse fra ansættelsesmyndigheden;

17 eftersom afgørelsen om at anmode en tjenestemand om midlertidig tjeneste i en stilling træffes ud fra en vurdering af tjenestens tarv, kan den pågældende ikke alene på grund af den omstændighed, at han udfører den pågældende stillings funktioner, påberåbe sig en ret til denne medlertidige stilling;

18 herefter savner sagsøgerens påstand det fornødne grundlag.

19 Følgelig kan der heller ikke gives medhold i, at han fra den 1. december 1973 havde krav på det i samme artikel 7, stk. 2 nævnte tillæg.

Vedrørende de anfægtede udnævnelser

20 Sagsøgeren, der bestrider lovligheden af intern udvælgelsesprøve A/43, gør først og fremmest gældende, at den ikke har kunnet gennemføres uden bevis

1 — Den franske tekst lyder således: qu'aux termes de l'article 7, paragraphe 2, [.....].

for, at de i artikel 29, stk. 1, litra a) i tjenestemandsvedtægten nævnte formkrav var opfyldt;

21 ansættelsesmyndigheden skulle nemlig ifølge den nævnte artikel først kunne udskrive en intern udvælgelsesprøve inden for institutionen, som fastsat i det pågældende stykke, litra b), såfremt det viste sig at være umuligt at besætte den ledige stilling ved forfremmelse eller forflyttelse;

22 da sagsøgeren ifølge sine to-årlige rapporter er i stand til at bestride den ledige stilling, og da han har ansøgt om den, skulle det ifølge sagsøgeren ikke være muligt at godtgøre nævnte forhold, således at afgørelsen om at udskrive en intern udvælgelsesprøve skulle være ulovlig.

23 Der kan ikke gives sagsøgeren medhold i dette;

24 faktisk kan den omstændighed, at flere er kvalificeret til at blive udnævnt eller forflyttet, føre ansættelsesmyndigheden til at slutte, at tjenestens tarv og upartiskheden ved ansættelsen gør en intern udvælgelsesprøve ønskelig;

25 sagsøgerens påstand ville føre til at anerkende en ret for assistenten til en tjenestemand, hvis stilling er blevet ledig, til at efterfølge ham, når blot det fremgår af hans personlige aktsamling, at han har de nødvendige kvalifikationer til at bestride den nævnte stilling;

26 både tjenestens tarv og andre tjenestemænds rettigheder er til hinder for et sådant krav;

27 herefter bør søgsmålsgrunden forkastes.

28 For det andet kritiserer sagsøgeren den af udvælgelseskomiteen ved intern udvælgelsesprøve A/43 indtagne holdning angående de opstillede kriterier til egnethedslisten og karaktergivningen for de forskellige ansøgere.

29 Selv om udvælgelsesproceduren baseret på kvalifikationsbeviser på grund af den nødvendigvis relative karakter af de kendsgerninger, hvorpå den skal

støttes, eventuelt kan være til ugunst for visse deltagere, nævnes den udtrykkeligt i artikel 29;

30 herefter kan sagsøgerens anbringender kun opretholdes, for så vidt som der henvises til de mangler, som måtte være forbundet med den nævnte procedure;

31 det må tværtimod konstateres, at de af udvælgelseskomiteen vedtagne kriterier i det foreliggende tilfælde synes at være valgt ud fra et ønske om upartiskhed og inspireret af viljen til i så høj grad som muligt at tage de forskellige elementer i betragtning, hvortil der skal tages hensyn i det foreliggende tilfælde;

32 under ingen omstændigheder synes sagsøgeren på grund af de valgte kriterier vilkårligt at være ringere stillet, således at dette valg i forhold til ham skulle være et udslag af magtfordrejning eller udgøre en krænkelse af hans vedtægtsmæssige rettigheder.

33 Hvad angår pointstildelingen under de forskellige kriterier, anfægter sagsøgeren med rette udvælgelseskomiteens afgørelse om under kriteriet »generel og faglig bedømmelse inden for Fællesskabets institutioner« at tildele 7 points af 10 til to ansøgere, for hvilke der ikke fandtes nogen bedømmelsesrapport;

34 det drejede sig faktisk om to ansøgere, som i flere år havde været ansat som midlertidige medarbejdere ved de politiske gruppers sekretariater og på grund af deres midlertidige ansættelse ikke var blevet bedømt;

35 selv om der er intet til hinder for, at midlertidigt ansatte deltager i interne udvælgelsesprøver, kan der ikke tildeles dem fiktive karakter, fordi de som følge af deres juridiske stilling ikke opfylder et af de opstillede kriterier;

36 denne ulovlighed har dog ikke været til skade for sagsøgeren, da de pågældende to personer ikke er udnævnt til de ledige stillinger.

37 Begæringen om annullation af udnævnelserne kan herefter ikke tages til følge, da den savner det fornødne grundlag.

Vedrørende sagsomkostningerne

38 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2 dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagsomkostningerne;

39 i henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne ved søgsmål indgivet af Fællesskabernes ansatte selv de af dem afholdte udgifter.

På grundlag af disse præmisser,

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (første afdeling)

1. **Sagsøgte frifindes.**

2. **Parterne bærer selv de af dem afholdte sagsomkostninger.**

Mertens de Wilmars Donner O'Keeffe

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 12. marts 1975.

A. Van Houtte
Justitssekretær

J. Mertens de Wilmars
Formand for første afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL FREMSAT DEN 19. FEBRUAR 1975 [1]

Høje Ret.

Sagsøger i den retssag, som jeg i dag skal tage stilling til, tiltrådte i april 1959 tjenesten ved Den høje Myndighed for Det europæiske Kul- og Stålfællesskab. I maj 1961 tiltrådte han Europa-Parlamentets oversættelsestjeneste. Fra januar 1963 arbejdede han som ekspeditionssekretær i sekretariaterne for forskellige parlamentsudvalg, blandt andet i sekretariatet for miljø- og sundhedsudvalget. Sagsøgeren

1 — Oversat fra tysk.